

Tillbaka i Addis i augusti

Varm av gemenskapen i ett sorgehus och med två par nyborstade skor glänsande på min bro ska jag försöka sammanfatta min första vecka tillbaka i Addis efter en underbar sommar i "tropiska" Sverige.

Att det faktiskt är kallt på Entoto-bergets sluttning under regntiden hade jag nog förträngt under de varma sommardagarna därhemma. Men med fårskinnstoffer och tjocka tröjor och en gabi extra på natten så vänjer man sig ju.

Det är inte ett dugg svårt att komma in i det hela igen trots att livet i Sverige är så totalt annorlunda än livet här. I lördagseftermiddag kände jag riktigt att "här känner man verkligen att man lever". Nära människorna och döden och livet. Men låt mig ta det från början.

Då kan vi väl börja i Kalix! Där skulle de sälja ett missionshus och kontaktade EFS med frågan om de hade bruk för 1 miljon i vårt missionsarbete. Just i den vevan pågick samtal på Johannelund hur de skulle kunna främja utbytet med någon "systerskola" och jomennisst! Visst kunde man använda denna miljon till detta utbyte. Förra hösten var så en av Johannelundslärarna, Dr Staffan, gästlärare på Nakamte Christian Education College och i våras var en av deras lärare i Uppsala och jobbade med undervisningsmaterial som han kan använda i Nakamte. Med samma plan som jag från Sverige kom nu Tommy Mellberg som ska vara i Nakamte i två månader och undervisa i missionskunskap och kyrkohistoria. Eftersom han inte varit i landet tidigare såg jag det som min uppgift att skjutsa in honom till den stad som jag bott i i 4 ½ år och introducera honom i tillvaron där. Vi åkte dit i fredags och med oss åkte Motuma som var på Johannelund i våras - och Yeshome, min köksa, till Bako. Planen var att åka tillbaka på söndag efter att ha varit med vid gudstjänsten i Bako.

På lördagafton fick jag ett akut telefonsamtal från Addis. Det var Yeshomes syster som berättade att deras äldre far avlidit. Här i landet får man inte överbringa ett dödsbud på avstånd, den anhängande måste vara i hemmets trygga hägn, och dit måste hon tas utan att ana att det hänt något tråkigt. Så nu var det min uppgift att intala Yeshome att vi måste fara tidigt på morgonen till Addis och att det var bråttom. Jo, jag körde sträckan Nakamte – Addis det snabbaste hitintills, 6 timmar, och vi hann hem i god tid innan begravningen som ägde rum kl. 15. När vi kom in på hennes gata och vi såg det stora "sorgetältet" utan för hennes lilla hus fick hon veta att hennes pappa hade dött. Men nu var hon ju omgiven av familj och vänner! Kistan togs i bilen till den närmaste ortodoxa kyrkan, St Emmanuel, och efteråt var det säkert ett par hundra som kom tillbaka till huset och tältet och blev trakterade med majs-korn, kaffe och injira med två såser. Nu i afton har jag och några ur vår personal varit ditt en stund och suttit. Nu var det betydligt mer avslappnad stämning. Tältet var borta och några män satt utanför huset och i rummet var soffan borttagen. På en madrass i ett hörn satt ett helt gäng kvinnor skönt omstoppade med ett täcke. Bara tysta eller pratande i små grupper om ditt och datt. Efter tre dagar brukar man vara fit for fight igen.

När vi kom hem fanns skoputsaren Kidus på sin vanliga plats utanför porten och det slog mig att jag hade två väldigt leriga skor efter besöket i Nakamte, där det regnade och var lerigt. Efter att ha sköljt bort den värsta leran satt han på min trapp länge och väl och använde alla sina olika borstar och nu är de nästan finare än när de var nya! Kidus kan förutom att borsta skor också konsten att konversera! Vi hann med att prata både om landets politik och om han kanske ska till att äntligen studera nu till hösten? Han undrade hur länge jag blir kvar här och om det inte blir för långtråkigt i Sverige!? Hur kunde han veta att jag nog egentligen ibland tycker det!

Igår kväll blev det också oväntat trevligt. Ett missionärsbarn från Zimbabwe mellanlandade här i Addis på väg tillbaka dit för att praktisera på ambassaden där. Meheret, huvudrollsinnehavaren i filmen på Kyrkans AV-tjänst "Sagan om musen som ville gifta sig med en elefant" kom och tittade in, hon skulle vänta på sin bror Yob som skulle komma från Nakamte. Hade de lust att följa med och visa Johanna hur man äter äkta etiopisk mat? – Ishi. Vi åkte iväg och åt kitfu, dorowot och bozenashiro och njöt både av mat och musik och traditionell etiopisk dans. Sånt kan alltså livet te sig här! Med både glädje och sorg, närhet och gemenskap - och vackra vyer, som jag verkligen njöt av på vägen till och från Nakamte.

Har det snart blivit lite kallare där uppe i norr, eller ... ?

Tisdag kväll 2006-08-29

Kersti